

Csak így tovább!

Egy dolog, amiért minden megérte. Megérte a kemény munka, a befektetett energia, a szorgalmas

évek. Igen, mert külsőleg ennyi látszik. Erre gondolsz, amikor a nagy napon kimondják valaki nevét. Kitüntetéskapott. Biztosan sokat dolgozott érte. Érte? Tényleg az oklevélért dolgoztunk? Vagy csak tettük, amit kell?

Minden év februárjában négy szerencsés diák – az ideai tanévben szerencsés öt – átveheti a kollégium legnevesebb kitüntetését. A Kiváló Kollégistát tényleg ezzel az egyetlen jelzővel értékelhetjük. Kiemelkedő tanulmányi eredmény, példamutató magatartás, illemtudó viselkedés és aktív közösségi élet. Az a diák, aki ezt eléri, valóban kiválóan teljesített a kollégiumi élet minden területén.

Na és ott vannak a Közösségért díj kitüntetettjei is. Azok a tanulók, akik talán nem a színötös bizonyítványra hajtanak (mit is beszélek, hiszen dehogynem), mégis valami plusz dologgal képesek hozzájárulni a koleszos élet mindennapjaihoz.

Ideai kitüntetettként mégsem érzem ezt a pluszt. Nem találok azt a pontot, amitől egy gyerekből kiemelkedően szereplő koleszos lesz. Talán a kötelességérzet hiánya az oka. Hogy mindent, amit egy diák tesz, azt azért csinálja, mert kell, vagy csak azért, mert ezt érzi helyesnek? Nos, én úgy gondolom, hogy minden dolog, amit az elmúlt években tettem, tettünk itt a koleszban, az azért volt, mert ezt akartuk csinálni. Jó jegyeket akartunk a bizonyítványunkba, tiszta hangon énekelni az énekarban, érdekes cikket írni az újságba vagy esetleg a legtöbbet tudni a KZS történelem vetélkedőjén. Nem volt megjátszás vagy versenyszellem a dologban. Persze titkon mindenki vágyott arra, én például már kilencedikben örültem volna, hogy ha az én nevemet mondja az igazgatónőnk, mégsem ez vezérelte minden lépésünket. Így kellett történnie, mert szerintem egy tizenéves kamasz akkor boldog, ha a közösségben él, ha érzi, hogy van köze a körülötte lévő dolgokhoz.

Ennek ellenére - vagy éppen ezért - meglepett, amikor megtudtam, hogy a februári ünnepségen az én nevem is elhangzik majd. Az, hogy a nagyszüleim levelet kaptak a kollégiumból, meghívót a Kossuth Zsuzsa- napra, őszintén boldoggá tett. Elismerést éreztem, egy pozitív visszajelzést, amiben az áll, hogy így tovább, amit csinálsz, azt jól csinálod. A legjobb érzés az, amikor ott állsz a felnőttek között, akiket eddig példaképednek tekintettél, legyen az tanár, nevelő vagy a családtagjaid, és azt mondják, büszkék rád. Veled együtt örülnek ők is, a te kedvedért veszik fel a csinos ruhájukat, és utaznak hosszú kilométereket. Ők köszönik meg neked, hogy tetted a dolgod. Amikor ez nem csak a te érdemed.

Én úgy érzem, hogy itt a kollégiumban, és a legtöbben talán otthon is a helyes irányítást kapjuk. Mindenki a jó útra próbál terelni minket, a mi dolgunk mindössze annyi, hogy hallgassunk a jó szóra. Tavaly, amikor Lucával, az év Kiváló Kollégistájával csinálhattam interjút, megkérdeztem tőle, hogy mit tanácsol nekünk, kollégistáknak. Irigykedve hallgattam a válaszát, hiszen akkor még nem sejtettem, hogy a következő évben én is díjazott leszek. Azt tanácsolta, hogy ne vállaljuk túl magunkat, találjuk meg az egyensúlyt az életünkben. Bölcs tanácsot adott, teljesen igaza van. De én inkább azt tanácsolom nektek, hogy fiatal felnőttként ki ne hagyjatok semmit! Vegyetek részt mindenben, amiben csak tudtok, ne adjatok esélyt arra, hogy bűntudatotok legyen, mert kihagyatok valamit. Öltözzetek be a KZS-s farsangon, próbáljátok ki a gitárszakkört, jelentkeztek a DÖK-be. A lényeg, hogy ne vesztegessétek az időt. Tanuljatok sokat, ne hanyagoljátok el az iskolát. De mindenképpen figyeljetek arra, hogy amikor a ballagási vacsorát fogyasztjátok majd, legyenek emlékeitek, amiről majd tudtok beszélni.

Sebők Valentina